No. 114. 1842.

VLISSINGSCHE COURANT.

Vrijdag 23 September.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco

INGEZONDEN STUKKEN.

[Het] Nederlandsche Nieuwsblad.

[N]iemand kan het aan de regering euvel duiden, [da]t zij, gedurig in het openbaar beoordeeld, berispt [en] afgekeurd wordende, zich eenen openbaren tolk [ver]schaffe, welke hare daden verdedigt en de dwalin[gen] harer bestrijders, waar zij die begaan, aanwijst [en] herstelt.

Wordt zulk een blad met oordeel geschreven; [wo]rdt daarbij uitgegaan van het waarachtige belang [va]n land en volk; heeft het de strekking kennis, waar[hei]d en verlichting te bevorderen; — dan kan het [nie]t missen, of het moet veel nut stichten, het [moe]t bijval en lezers vinden onder het verstandige [ge]deelte der natie.

Voldoet nu het *Nederlandsche Nieuwsblad* aan [d]e vereischten? Hier en daar in eenige bijzonder[he]den, *ja*; in het algemeen en vooral in den laatsten [tij]d, *neen*.

Het kan wel gebeuren, dat de scherpheid en bit[ter]heid, waarmede het tegenwoordig tegen de oppositie [te] velde trekt, bij het gros, hetwelk gaarne een [sch]altje, zoo als men zegt, bijwoont, en zich in de [ha]nden wrijft, wanneer de een den' ander duchtig om [de] ooren slaat, dat blad wat meerdere lezers bezorgen [zal] en daardoor hetzelve met mindere opofferingen [zal] kunnen doen in stand gehouden; maar het [doel]: dat de zedelijke waarde der regering stijge, [da]t de achting voor dezelve bij het verstandige en [de]nkende gedeelte der natie toeneme, — dit zal [me]n daardoor geenszins bereiken; maar veeleer zal [het] wantrouwen jegens eene regering, welke haar [heil] in *zulke* middelen zoekt, bij *dat* gedeelte der natie [ge]boren worden.

Eene regering nu, welke zich om het oordeel der [ver]standigen niet bekommert, wanneer maar het gros [des] volks jegens dezelve gunstig gezind en tegen hare [bes]trijders ingenomen is, — waarlijk zij is weinig te [be]nijden, en staat even wankelbaar als de onnaden[ken]de menigte gemakkelijk van het eene gevoelen tot [het] andere overslaat.

Het *Nieuwsblad* geeft daar een drietal artikelen ten [laste] der oppositie-bladen welke, zoo men moet [aan]nemen, dat de geest onzer Ministers daarin te [vin]den zij, de allerongunstigste gedachten ten aanzien [van] *dien* geest moeten inboezemen.

Al wat zich tegen de daden der regering durft [oppo]seeren, wordt daarin voor het oog der natie ver[guis]d, beschimpt, van de slechtste oogmerken en het [laag]hartigste karakter verdacht gemaakt.

Alle opposanten, alle Journalen, welke oppositie [voer]en en tegenspreken, worden daarin over éene kam [ges]choren. Zij zeggen niet of zij zeggen het tegendeel [van] hetgeen de meening, het verlangen van de meer[der]heid der natie is; welke laatste » *niets hoegenaamd [ge]cht aan hetgeen in die couranten geschreven wordt.*"

[D]e schrijvers » zoeken hunne *persoonlyke bedoelin[ge]n* onder het met onbedrevene hand voorgehoudene [ma]sker der vaderlandsliefde te verbergen. — Zij [voe]den haat en nijd tegen eene regering, welke [d]e natie bemint en eerbiedigd. — Zij prediken [me]est Fransche denkbeelden over constitutionele [r]egering en volksvertegenwoordiging, welke de onze [nie]t zijn." Zij zijn eindelijk — » eigenbelangzuchtige [b]roodschryvers."

Het kleine getal abonnementen van die bladen [too]nt overigens genoegzaam aan, welk gewigt de [na]tie aan derzelver geschrijf hecht." Het getal [abon]nementen van het *Nieuwsblad* zal denkelijk wel [be]wijzen, hoeveel *meer* gewigt het ligchaam, hetwelk [de] abonnementen betalen moet, aan de leeringen van [dat] blad toekent.

[Fo]ei, foei, dat men aan een blad van *zulk* eenen [oor]sprong en met zulk een doel tot stand gekomen, [en] van *zulke* jammerhartige middelen durft bedienen, [dat] het beroep is op een kleiner of grooter getal [ge]abonneerden! Deed toch dit *getal* uitspraak, *wat* [zou] dan het veelal opposiete *Handelsblad* niet een [gew]igt in de schaal leggen tegen de stellingen van [dez]en verbolgen schrijver! Maar hij weet het zeer [goe]d, dat niet de *quantiteit*, maar de *qualiteit* der koopers en lezers van Journalen hier omtrent derzelver waarde beslissen moet; dat ~~ook geenszins het getal~~ abonnementen het getal oordeelkundige lezers aanwijst, die met hetzelve instemmen. Eén exemplaar toch kan zeer dikwijls honderd en meer lezers vertegenwoordigen, lezers, welke alles behalve tot de heffe des volks behooren. En hoe menig blad wordt dan nog direct of indirect onderdrukt door invloedhebbenden, welke zich daardoor, bij gebrek aan iets beters, trachten verdienstelijk te maken!

Waren de oppositie voerende bladen even dolzinnig, onregtvaardig en onbeschroomd voor de verkrachting der waarheid; schoren zij al wat van de regering afkomt of deel van dezelve uitmaakt, over éene kam, gelijk dit deze van drift en opgeblazenheid ijlende voorvechter der regering de schrijvers der liberale bladen doet, welk eene opmerkelijke verandering van stelsel, van bedoelingen zouden de schrijvers van vele dier bladen moeten aannemen!

Het gebruik van opzettelijke logentaal ontzegt zich zelfs die schrijver niet, om zijne partij met eene zwarte kool voor de natie te kunnen teekenen.

Het is opzettelijke logentaal, zeggen wij, wanneer hij durft nederschrijven:

» De vrije, voor geene contrôle hoegenaamd vatbare » opneming van vreemdelingen, *welke de oppositie » aan de Staat zou wenschen op te dringen*, bedreigt » de gewigtigste belangen van onze welvaart."

Wij tarten het *Nederlandsche Nieuwsblad* om uit de meerderheid der Journalen, welke oppositie voeren, aan te toonen, dat *deze* het art. 4 der grondwet, hetwelk, bij velen aanleiding geeft, om die vrije opneming als door den grondwetgever gewild aan te nemen, — *goedkeuren;* dat de meerderheid dier bladen niet juist omgekeerd dat art., wegens deszelfs te algemeenheid *afkeuren* en zouden willen beperkt en verbeterd zien. Is dit zoo; willen dan die oppositie-bladen de vrije onbeperkte opneming van vreemdelingen, zoo als hier de toornige man zegt? Juist het omgekeerde willen zij, doch dit op eene grondwettige of wettige wijze; en dáárom, omdat die oppositie-bladen slechts beweren, dat geen Minister van Justicie de grondwet mag verklaren, waar haar zin twijfelachtig is; omdat zij beweren, dat de grondwetgever of de wetgever bij behoefte aan uitlegging of toelichting van haren zin behoort op te treden, dáárom heeft het *Nieuwsblad* logentaal verkondigd, door te beweren, dat de oppositie voerende bladen *de vrye, onbeperkte opneming van vreemdelingen aan den Staat willen opdringen.*

Zij wilden naauwgezetten eerbied bij den Minister voor de woorden der grondwet. Dit was het alles.

Zijn dit geene ellendige, geene jammerhartige middelen, om tot het doel te geraken?

En wat is dat doel?

De gansche oppositie, zoo mogelijk, met éénen slag te verpletteren? Het is waarlijk om te lagchen.

Het is andermaal onwaarheid, dat de oppositie, — zij die het oude stelsel bestreed en al wat er nog altijd gebrekkigs van hetzelve is overgebleven *blyft* bestrijden, — niet geslaagd is, eenen enkelen man, die zij den haren noemen kan, in de vergadering der volksvertegenwoordiging te doen benoemen.

Niet maar alleen in *die* Kamer, neen ook in het kabinet bevinden zich onderscheidene mannen, welke in het openbaar dezelfde beginselen verkondigden en met ijver verdedigden, welke nog op dit oogenblik de kolommen der oppositie-bladen vullen; die mannen waren daardoor één met die bladen, zij leerden dezelfde waarheden, keurden dezelfde gebreken af, streefden naar dezelfde doeleinden, zij behoorden tot de oppositie, in den volsten zin des woords, en behooren het nog, zoo dikwijls zij zich aan hunne oude beginselen getrouw toonen.

Of is men welligt de oppositie van den heer VAN HALL, in zijne openbare schriften, die van den heer SCHIMMELPENNINCK in de Tweede Kamer vergeten? Waren niet een VAN NES, een SCHOONEVELD, een Graaf VAN RECHTEREN, een DE KEMPENAAR, een LUZAC, een VAN DAM, een BRUCE, een DE MAN, een PANHUYS, een LUYBEN en meer anderen van deze gehalte de lievelingen, de candidaten, der oppositie-bladen? Werden zij niet door deze met algemeene goedkeuring en bijval bejegend, en voor het lidmaatschap krachtdadig aanbevolen?

Zijn deze, hetzij bij eene nieuwe, hetzij bij eene herbenoeming dan niet verkozen?

Weet overigens de schrijver van het *Nieuwsblad* ons te verzekeren, dat ook geene dezer mannen ooit hunne pen aan een oppositie-blad leenden of leenen, gelijk eenmaal de heer VAN HALL zulk zoo openlijk deed?

Of moeten het de *personen zelven* zijn, welke de oppositie-bladen schrijven, die moeten verkozen worden, om het bewijs te bezitten, dat hunne beginselen door de natie worden goedgekeurd? Maar kan dan de schrijver van het *Nieuwsblad* zich *zelven* beroemen tot lid der vertegenwoordiging verkozen te zijn?

Zoo neen, welk gewigt is er dan aan *zyn* geschrijf te hechten, indien hij met dezelfde maat gemeten wordt als de schrijvers der oppositie-bladen door hem gedaan worden? En dan nog die keuze der natie, mag zij zóó genoemd worden? Kiest werkelijk de natie? Waarom dan een' ander kiesregt voorgesteld?

Wij voorzien het, de schrijver aldus bestreden zal eene definitie der beteekenis van het woord *oppositie* op zijn eigen houtje geven. Hij zal beweren, dat niet *alle* liberale bladen, welke vrijmoedig hunne gedachten uiten en de daden der regering, waar het noodig is, bestrijden, door hem als oppositie-bladen in den eigenlijken zin worden beschouwd; dat niet alle aan dezelfde euvelen mank gaan.

Zulk eene difinitie had dan echter behooren *vooraf* te gaan. Hij had, vóór hij op zulk eene beleedigende wijze de oppositie in het algemeen aanviel, behooren te zeggen, tegen welke soort van oppositie zijne bittere en onverstandige uitvallen gerigt waren.

Zoo als hij *nu* geschreven heeft, is alles wat zich tegen regeringsdaden opposeert met een en hetzelfde sop overgoten: boosaardige volks-opruijers en misleiders, eigenbelangzoekers, hansworsten, hongerige broodschrijvers, enz. enz.

» *Dat zyn by ons de oppositie-bladen!* zegt hij, » zoogenaamde tolken der openbare meening, die geen » enkel lid in de volksvertegenwoordiging den hunnen » kunnen noemen; *waarvan de natie walgt*, en die » bewijzen, de natie zelve te minachten, omdat zij » niet kunnen slagen, *haar mede te slepen.*

De regering moge zulk eene taal ter harer verdediging geschikt en oorbaar achten. Wij beklagen haar, zoo zij niets beters weet te doen leveren, om de redeneringen en feiten, door de oppositie nog dagelijks voortgebragt en aangevoerd, voor haar schadeloos te maken.

De Samaritanen, eene vierde bijdrage tot de Kerkelijke Geschiedenis der Israëliten.

> Ende gij zult den Heere uwen God beminnen, met geheel uw hart en met geheel uwe ziel.

Nadat SALMANASSER, koning van Assijrie, het rijk van Israël had bemagtigd en de aanzienlijkste bewoners van hetzelve, gevankelijk naar de oostelijke zijde des Tiberstrooms, had weggevoerd, liet hij het verwonnen land door eene colonie bezetten van Cutheërs. Babijloniers en andere landaarden, die zich allengs met de enverdrevene Israëliten vermengden, en zoowel *Samaritanen*, naar Samaria, de hoofdstad van het gesloopte rijk van Israël, als *Cutheërs*, genoemd werden. Het grootendeels ontvolkte wingewest werd tot prooi van leeuwen en andere roofdieren; en vermits de Assijrische koning die plaag als eene straf beschouwde, voor het verwaarloozen van de godsdienst der oorspronkelijke landzaten, zond hij er zekeren priester henen, DOSITHEEUS genaamd, die zich te Bethel nederzette, ten einde het volk in de dienst van Jehova te onderrigten; desniettemin ontstonden drie verschillende eerediensten in het land: de eene aan den God van hemel en aarde gewijd, de andere aan de gouden beelden der aanhangelingen van JEROBEAM, en de derde aan de afgoden der uitheemsche volkplanters.

De Joden die uit de Babijlonische gevangenschap, naar het land hunner vaderen, terugkeerden, weigerden iedere deelneming der Samaritanen of Cutheërs, aan den wederopbouw des tempels te Jerusalem, en betwistten hun wel degelijk een gemeenschappelijk regt op dat heiligdom. De Samaritanen belaagden den Joden bij het Perzische hof en poogden vruchteloos den tempelbouw te bemoeijelijken. Hierdoor ontstond eene verwijdering tusschen beide de partijen welke, allengs toenemende, zich ten laatste in eene bittere vijandschap heeft opgelost.

NEHEMIAS, die den Joden beval hunne heidensche wijven, en ook hunne Samaritaansche huisvrouwen, te ver-

stooten, ontzette zekeren MENASSE van de priesterlijke waardigheid, en joeg hem ten tempel uit, dewijl hij onwillig was zijne huisvrouw, eene dochter van SANBALAT, opperhoofd der Samaritanen, te verlaten.

De Samaritanen wreekten dien hoon door het bouwen eens tempels op den berg Garisim, waartoe zij van DARIUS NOTHUS verlof bekwamen; het opperpriesterschap in dien tempel werd aan denzelfden MENASSE opgedragen. Vele misnoegde Joden, wegens het in zwang brengen der godsdienstige omheinings– of overleveringswetten, gingen tot hen over. De Samaritaansche afgodendienst raakte daardoor in verval, doch de vete tusschen Jerusalem en Samaria, nam al meer en meer in verwoedheid toe.

Tijdens het beleg van Tijrus hebben de Samaritanen, aan ALEXANDER van Macedonien, acht duizend man hulptroepen geleverd; van de zijde der Joden werd, wegens hunne betrekking tot Perzie, ieder onderstand geweigerd; evenwel offerde de veroveraar in den tempel te Jerusalem en schold Judea, gedurende het zevende of sabbat–jaar, de schatting kwijt.

Te vergeefs hielden de Samaritanen aan om een gelijk gunst– of eerbewijs; ALEXANDER stelde hunne beden uit tot na zijne wederkomst van Egijpte. Intusschen sloegen de beleedigde Samaritanen aan het muiten, en lieten den stedehouder ANDROMACHUS in de vlammen omkomen. Niet te vrede met het uitleveren en straffen der aanleggers van den opstand, verdreef ALEXANDER de Samaritanen, die naar Sichem, in de nabijheid huns tempels, weken en legde te Samaria eene Grieksche volkplanting aan.

Na den dood van ALEXANDER de Groote, verhuisden een aantal Samaritanen naar Egijpte en Griekenland. Onder de regering van ANTIOCHUS EPHIPHANES beweerden zij, niet van Joodsche, maar wel van Sidonische afkomst te zijn, en gingen tot de Grieksche godsdienst over, welke zij, na de zegerijke wapenfeiten der Asmonéen, weder met de Joodsche hebben verwisseld. Nu werd de voorrang der tempels te Jerusalem en Garisim een punt van verschil, door Joden en Samaritanen, met hevigheid gevoerd, en eindelijk, onder PTOLOMEUS PHILOMETOR, in het voordeel der eersten beslist. *Volgens eene vooraf bepaalde voorwaarde, schoten de twee campioenen der in het ongelyk gestelde party, daarby het leven in!!*

En desniettemin bleef die onzalige tempeltwist voortduren en haat en verbolgenheid tusschen beide volken brouwen. Onder den eersten HYRCANUS, bragt hij een bloedigen oorlog te wege, die den Samaritanen duur te staan kwam: ondanks hunnen hardnekkigen tegenstand, werden zij uit hunne steden verdreven; zij bleven zich grootendeels in de nabijheid van de bouwvallen derzelve, en in die van hunnen tempel, nestelen, en oefenden daar hunne godsdienst uit. Samaria werd door HERODES herbouwd en, ter eere van keizer AUGUSTUS, Sebaste genaamd.

In den opstand van Judea tegen Rome zijn de Samaritanen, in den beginne, onzijdig gebleven, waarvoor zij door ARCHELAUS, HERODES zoon, met vrijlating van schatting; begunstigd werden. Eens ontwijdden zij, tijdens het paaschfeest, den tempel te Jerusalem. Onder de landvoogdij van VENTIDUS CUMANUS, stookte het vermoorden eens Joodschen pelgrims, een langdurigen burgeroorlog aan. De Sijrische Proconsul QUADRATUS stelde den Joden in het ongelijk; doch keizer COMMODUS liet hun regt wedervaren, bestrafte den Proconsul en veroordeelde de voornaamste twistaanleggers der Samaritanen ten dood.

Het bijeenscholen der Samaritanen, ten einde, naar de verzekering eens volksbedriegers, in den berg Garisim schatten op te delven welke, sedert den tijd van MOZES, daarin begraven waren, strekte PILATUS tot voorwendsel, om tegen dezelve te velde te trekken, en een vreeselijk bloedbad er onder aan te rigten; PILATUS werd deswege ter verantwoording naar Rome geroepen.

In den lateren en meer algemeenen opstand der Joden tegen de Romeinen, konden de Samaritanen geene lijdelijke aanschouwers blijven; in massa op den gewijden berg Garisim, verschanst, bezweken zij na een dapperen tegenweer, onder het gewigt van den dorst; zestien duizend Samaritanen verloren in dien strijd het leven, den overigen viel even als de bewoners van Judea, het lot der slavernij ten deel.

ANTONIN de vrome was streng tegen de Samaritanen en verbood hun de besnijdenis. Onder keizer SEVERUS leverde een geleerde Samaritaan de Grieksche vertaling der heilige schrift, niet naar den letter, maar wel naar den geest van het Hebreeuwsch, welke toen eene algemeene goedkeuring verwierf en met de bijnamen van, prespicua, manifesta en aperta werd vereerd.

De Christenen die, tijden de regering van ATHANASIUS, op Garisim eene kerk bouwden, werden door Samaritaansche vrouwen verdreven; het gebouw werd onder den voet gehaald. Keizer JUSTIANUS, onder wiens regering zij weder aan het muiten sloegen en een koning over zich aanstelden, verjoeg hen eindelijk van daar, en liet den berg van een dubbelen muur omgeven. Toen begaf zich het grootste deel der Samaritanen naar Persië, en poogden COSROES tegen Rome in het harnas te jagen. Zij zijn allengs naar hun geboorteland teruggekomen. Hun tegenwoordige hoofdzetel is Sichem later Sebaste, thans onder den naam van Nables of Naplusa bekend.

Gerugsteund door de strenge raadsbesluiten, ten tijde van ESDRAS en NEHEMIAS, tegen de Samaritanen uitgevaardigd, worden zij in den Talmud, die hun niet ten onregte verwijt, binnen hunne tempels het beeld eener duif te vereeren; van eene zeer hatelijke zijde voorgesteld, en van de gemeenschap met de Joden uitgesloten.

Tot dus verre eene vlugtige schets hunner geschiedenis; het volgende, omtrent hunne godsdienstige begrippen en leerstelsel.

(*Het vervolg hierna.*)

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

BERLIJN, den 7. September. Eene treurige tijding is hier in de hoogere kringen verspreid, en wordt als zeker opgegeven, dat, namelijk, de beide verdienstelijke officieren der Pruissische garde, *von Biller* en *von Gersdorf*, welke als vrijwilligers den Russischen veldtogt in den Kaukasus bijwoonden, door de Tscherkessiers zijn doodgeschoten. Men begint hier dus meer en meer aan eene *algemeene* nederlaag der Russen te gelooven, vooral daar omtrent hunne militaire positiën hetgeen anders altijd geschiedde, geene officiële berigten zijn publiek gemaakt. De Kaukasische oorlog schijnt vooral geschikt te zijn om het bewijs te leveren, dat de tijd der veroveringen vóór de Europesche mogendheden voor altijd voorbij is, en dat de kosten des oorlogs in geene verhouding meer staan met de landstreek, waarmede een rijk vergroot wordt. Men veronderstelle eens, dat de ontzaggelijke sommen, welke deze oorlog gekost heeft, tot den landbouw, spoorwegen of andere industriële ondernemingen waren gebezigd; zou Rusland in dat geval zijn staatsmagt niet veel meer versterkt hebben, dan wanneer het den geheelen Kaukasus had veroverd? Wij gelooven ook, dat men in Rusland thans geheel anders over dezen oorlog denkt, maar dat men nog geene gelegenheid heeft gevonden om tot de oude betrekkingen terug te keeren.

ENGELAND.

— Men heeft berigten van de Kaap de Goede Hoop, dd. 7 Julij, behelzende, dat kapitein *Smith* en zijne onderhebbende magt zich in derzelver stelling handhaafden; zoodat de vroegere geruchten omtrent de vernieling of gevangenneming dier magt geheel ongegrond zijn geweest.

— Een zeer rijke, onlangs gestorven Engelsche zonderling, sir *H. Worsley*, heeft bij zijn testament bevolen, dat op het kerkhof tot zijn aandenken een obelisk zal worden opgerigt, welke aan de beroemde *Naald van Cleopatra* in hoogte en andere afmetingen volkomen gelijk moet zijn. De kosten zullen ongeveer 100,000 p. st. bedragen.

FRANKRIJK.

— Men meldt uit Limoges, dat men in een manuscript van de XIV. eeuw de oude manier tot het schilderen op email wedergevonden heeft. Deze ontdekking is men aan den heer *Maurice Ardent* verschuldigd. Het manuscript zal binnen kort aan de Koninklijke porceleinfabriek te Sèvres gezonden worden, en men hoopt daarin ook eenige ophelderingen omtrent het schilderen op glas, zoo als zulks oudtijds geschiedde, te vinden; men gelooft, dat deze manier veel overeenkomst met het schilderen op email had.

— Herhaalde malen is beweerd en herhaalde malen weêrsproken, dat er zich nog Fransche gevangenen in Siberie bevinden. Thans heeft weder zekere Heer *Muller*, wonende in de straat der Marmoutsets, welke in 1840, na eene gevangenschap van 28 jaren uit Siberie in Frankrijk terug gekomen is, aan de minister van oorlog geschreven, dat, te zijner kennis, nog zeventien Fransche gevangenen in dat Russische gewest terug gehouden worden. Sommigen hunner noemt hij met naam, onder anderen den serjant *Saint-Ange*, van Parijs, de huzaar *Georges Victor* van Toulon enz. Zoo men nu, bij zulk eene stellige opgaaf, het bestaan der bedoelde personen in Siberie niet wel in twijfel kan trekken, zal het er nog op aankomen, of zij aldaar gedwongen, dan vrijwillig achtergebleven zijn. In allen gevallen is het eene waarschuwing bij doodverklaringen.

— Een grondeigenaar in de omstreken van Avignon, wiens vensters sedert langen tijd tot huisvesting van een groot getal zwaluwen dienden, meende voor eenige dagen onder de vlerken van een zijner gevleugelde gasten een stukje papier te bemerken. Zulks was werkelijk het geval, en op hetzelve stond het volgende geschreven: » Ik bewoon het gebergte van de Libanon, mijn naam is *François Barthelemy Petit–Jean*, geboortig uit Orlangues (Depart. de l'Hérault). Het is dertig jaar geleden, dat ik mijn land verlaten heb, om bij het graf van mijnen Zaligmaker te komen bidden. Ik hoop te sterven in de heilige streken, die ik gekozen heb. Indien dit blaadje in de handen van een Christen valt, dan verzoek ik hem een Ave Maria voor pater *François* te bidden.

— Er is onder de juristen in alle landen reeds lang, maar vooral in de laatste tijden, veel getwist geworden over de beste middelen om den kindermoord te stuiten; het schijnt dat de Alcade van een dorp nabij Almeria op den inval gekomen is, dat niets krachtdadiger zoude werken; dan het houden van registers der meisjes, die het ongeluk zouden kunnen hebben, zich in staat van zwangerschap te bevinden; want onlangs heeft hij, met bijstand van een geneeskundige en van een alguazil, in eigen persoon, hieromtrent een scherp onderzoek bij al de meisjes in zijne gemeente gehouden, en dezelve, een voor een, ten dien einde voor zich laten brengen. De hoogere overheden schijnen van gedachten te zijn, dat hij derzelver goedkeuring ten minste vooraf, had behooren in te roepen, en hebben hem doen dagvaarden, om zich te verantwoorden.

NEDERLANDEN.

's GRAVENHAGE, den 19. September. De *Nieuwsbode* meldt, dat, naar men verzekert, de sluiting van het hooge huwelijk tusschen H. K. H. Prinses *Sophia* en Z. K. H. den Erf Groot–Hertog *van Saxen–Weimar*, den 8. October aanstaanden plaats zal hebben. Het zou van vele plegtigheden vergezeld gaan. Men gewaagt, onder anderen, van eene algemeene verlichting der stad, van eene galavoorstelling in den Schouwburg, met medewerking der leden van het Ballet uit Amsterdam; en van eene groote serenade, welke door een aanzienlijk getal toonkunstenaren aan het in den echt tredend Vorstelijk paar zou gebragt worden. Ten hove zouden er festiviteiten gehouden worden. Den 9. zou de Wel Eerw. Heer *Dermout*, Hofprediker, in de kloosterkerk eene leerrede houden en den 10. October zou het Vorstelijk paar van hier vertrekken.

MIDDELBURG, den 21. September. Maandag morgen is hier van Vere, onder militair escorte, binnengebragt een soldaat van de garnizoens-kompagnie aldaar, die, naar wij vernemen, eene jonge dochter van 20 jaren, in het huis van welker ouders hij eene kleine kamer in huur had, waar hij het bedrijf van schoenmaker uitoefende, met een mes twee wonden aan den hals heeft toegebragt, welke echter niet gevaarlijk schijnen te zijn geweest. Deze militair, die een goede dertig jaren telt, en zich overigens wel schijnt te hebben gedragen, had, zoo men meent, getracht verkeer met gemelde jonge dochter te komen, doch door haar afgewezen: en dit schijnt aanleiding tot deze zinnige daad te hebben gegeven.

— Met schrijft uit Eindhoven, van 8 September: alleen in Noord– en Zuid–Holland en Gelderland kla men ontzettend over de menigvuldigheid der wespen schade, die dit ongedierte aanrigt, zoo dat onder and in vele weiden, waar het rundvee de nesten dezer insect te nabij komt, de runderen door dezelve doodgesto worden; terwijl het fijne ooft, druiven, perziken, buiten Rotterdam en andere Steden, door die plaag ge en al vernield worden; — maar ook in onze Provi heeft men zelfs in het nabij gelegen Woensel, daar het verlies van een menschenleven te betreuren. Op teren, vordert een man in eene herberg aldaar een bier, — er vliegt in het opnemen van het glas een in hetzelve, die door hem niet schijnt opgemerkt te Hij drinkt, het dier steekt hem in den hals, hij laat glas vallen, en oogenblikkelijk zwelt hem de hals op vreesselijkst op. In weêrwil au van de zorgvuldigste neeskundige hulp, gaf de man een uur daarna, stikken onder duizend doodsangsten, den geest.

BATAVIA 29. April. Bij het onweder, hetwelk den namiddag van den 17. dezer te Buitenzorg plaats gehad, zijn op den passer aldaar vijf mens door den bliksem getroffen. Een chinees, genaamd *Koeysing*; en twee inlanders, *Seoen* en *Keompool* dadelijk op de plaats dood gebleven; twee kinderen den aan de voeten ligt gewond.

— Berigten uit Cheribon van den 19. dezer meld dat in het district Kadoe Gedé van het regentschap K ningan, verscheidene instortingen van bergen en inzak gen van den grond hebben plaats gehad, waardoor alleen schade is veroorzaakt aan eenige dessas, gag den en aan sommige koffijplantingen, maar waarbij menschen zijn omgekomen.

Het bergje *Hoeriep*, nabij de dessa *Saladjambe*, is 130 onderscheidene plaatsen ingezakt en de grond beneden geschoven, waardoor een Tjantillan dier veel geleden heeft; zes menschen zijn onder de afg len aarde bedolven geworden en één man is daarbij gekneust.

De berg *Thikewong* nabij de dessa *Thibiengbin* is gelijke wijze op wel 200 plaatsen ingezakt en afge waardoor de Tjantillan *Tjiegemok* veel geleden heeft; wijl één man daarbij het leven heeft verloren en 5 wonden zwaar gekneusd zijn geworden.

Bij de dessa *Tjantillan* is de grond op elf plaatsen gezakt; veel te veld staande padie en gagavelden daarbij verdwenen. Ook bij de dessa *Toendagan* is grond zoodanig gescheurd dat de dessa noodwendig plaatst moet worden.

De ingezakte gronden zijn herschapen in moerassen uit verscheidene derzelve zijn wellen ontstaan, die witachtig water opgeven. De gronden ie die om zijn nog steeds zakkende, zoodat men het nog niet wagen eene juiste opname der aangerigte schade te

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 22 September. Sedert den 20 dezer zij ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd;

Leopold, J. Holst, Monte Video, huiden; de Presid Woller; St. Domingo, koffij; Rosanno, A. Kagth, Kirth we; The Arron, S. J. Mills, Liverpool, stukgoed; Marco C. F. Fimm, Monte Video, drooge huiden; Frouw Tonk F. Lucht, Neufeld, raapzaad; The Emery, W. Forbes, tarwe; Cecilia, B. Stella, Genua, granen; Anna, J. J. Bergen, stokvisch.

Voor Gend bestemd:

The Curler, A. Clee, Havanna, Nephtunis, G. Lamot, dam, beide suiker.

-- Zr. Ms. fregat de Rijn is alhier in de dok gehaald

MIDDENPRIJZEN

van de volgende Artikelen te MIDDELBURG,

22 September 1842.

De Nederlandsche mudde.		De Nederlandsche m	
2 J. Zeeuwsche dito	f 9.25	Boekweit	
1 J. dito	« 9.00	Winter Gars	
N. dito dito	« 9.65	Zomergarst	
2 J. Walch. Tarwe	« 9.50	W. Witte Boonen	
1 J. dito	« 9.00	W. N. Bruine dito	
Nieuwe dito	« 10.00	W. O Paardenboonen	
2 J. Zeeuwsche Rogge	« 6.60	Z. N. dito	
1 J. dito	« 5.50	Raapolie	f 42.50
Nieuwe dito	« 7.20	Patentolie	« 46.00
W. Groene Erwten	« 7.75	Lijnolie	« 42.00
Witte dito	« 7.00	Raapkoeken f	de
Koolzaad	« 12.25	Lijnkoeken « 9.00	«
Haver	« 5.00		

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN